

Олег БОБК

У Святому Письмі знаходимо такі слова: «Коли двоє з вас згодяться на землі просити щось там не було, воно буде дано їм моїм Отцем Небесним, бо де двоє або троє зберуться в моє ім'я, там я серед них» (Мт 18, 20). Безперечно, що цими словами Ісус Христос наголошує на важливості та силі спільної молитви. Про її силу свідчить спільна молитва святих апостолів. Коли вони однодушно звернулися до Бога зі щирою молитвою, то «затряслось те місце, де вони зібралися, і всі сповнилися Святим Духом, і сміливо звіщали Слово Боже» (Ді 4, 31).

Тому зрозуміло, чому християни з давніх-давен збиралися на спільну молитву. Так Св. Іван Золотоустий у своєму повчанні «Про молитву і духовну тверезість» навчає, що «помолитись, звичайно, можна і вдома, але так помолитися, як у церкві, не можна, – де так багато отців, і де такий однодушний зойк зсилається до Бога. Не будеш ти так почутий, коли молишся до Бога за себе сам-один, аніж зі своїми братами і сестрами у Христі». Святитель наголошує на тому, що християнин, який молиться тільки приватно, а не відвідує храму, не отримує тієї Божої благодаті, яку він міг би отримати в храмі, оскільки побожність, відокремлена від спільноти, є фальшивою.

Друга церковна заповідь зобов'язує християнина у неділю і свята брати участь у Святій Літургії, тому багато вірних приходять до храму. Але часто там спостерігаємо варіант хибної побожності. Багато християн, приходючи в храм, моляться під час богослужіння якісь свої особисті молитви, при тому забуваючи про основну мету візиту до храму – сопричастя із іншими людьми в одне Тіло Христове. Кожен християнин впродовж тижня має багато справ, але все ж є і час, коли він має можливість прихилити коліна і помолитися на вервичці чи інші приватні молитви. Натомість прийти до храму, здебільшого, ми можемо тільки в неділю чи свято, а прийшовши, не пасує нехтувати можливістю перебування на спільній молитві.

Молячись під час богослужіння приватно, людина робить те що могла б зробити і вдома. Тому під час Божественної Літургії треба зосередитись, адже там, на престолі, є сам Ісус Христос. На Літургії Передосвячених Дарів замість Херувимської пісні ми співаємо: «Нині сили небесні з нами невидимо служать; ось бо входить Цар слави, ось жертва тайна совершена супроводиться у славі. З вірою і любов'ю приступім, щоб нам причасниками життя вічного бути». Св. Іван Золотоустий навчає: «Хори ангельські славлять того, хто жертвується в часі Служби Божої, а чоловік, який її слухає, оточений небесними духами». Тож як ми можемо відривати себе від такої невимовної благодаті?! При цьому ми шкодимо не тільки собі, але й цілій Церкві, тому що руйнуємо її, а не будуємо. Церква – це спільнота, єдиний організм.

Коли людина молиться приватні молитви під час Літургії, вона забуває про те, що перебуваючи в спільноті, одночасно ніби відокремлюється від неї, нехтуючи тією великою силою, яку надає спільна молитва кожному окремому братові чи сестрі у Христі. Той, хто

молиться «щось своє» під час Літургії, перекреслює весь сенс свого прибуття до храму. Хто відкидає спільну церковну молитву, той уявляє собі храм лише як молитовний будинок, а відправу в церкві лише як формальний обряд, тобто визнає в Церкві лише мертву форму, а відкидає живу душу.

Тож молимося так, щоб ми були одним тілом, а не просто особами, які перебувають в одному храмі. Пам'ятаймо про те, що не я сам молюся, але спільнота, невід'ємним членом якої я є. Якщо в когось є бажання помолитися приватні молитви в храмі, то слід прийти швидше, підготувати себе до Служби Божої: помолитися молитви перед Причастям до початку Служби Божої, а молитви після Причастя – по закінченні Літургії.

Олег ВОВК. Сила спільної молитви//СЛОВО № 3 (63) 2015